

Abychom řádně pochopili vztah mezi bolševiky a Západem, je důležité mít na paměti, že leninisté anglosasy „podvedli“. Vypíchl ty nejdůležitější body: nerozprodali zemi; nevydali její bohatství. Ale dokud probíhala ruská občanská válka, byla naděje, že bolševici „se vzpamatují“ a udělají „co je nezbytné“. Pro lidi vzpírající se komunismu a bolševismu byla malá podpora. Ale dokonce i bez nich nic nenasvědčovalo, že někdo má hrát roli řezníka a strašáka, aby se zajistila loajalita zapálenějších revolucionářů.

Stejně tak ani v letech 1920-1921 nebylo příliš potřeba německých národních socialistů. Proto jakoukoliv podporu, kterou získali, a jejich mírné úspěchy v těch letech lze přisoudit Hitlerovu nadání a nadšení jeho přátel a obdivovatelů. V té době to byly převážně dobrosrdečné staré dámy, kdo dával nacistům trochu peněz na kampaň. Takže věci pro čisté Árijce šly od desíti k pěti. „Až do poloviny r. 1921 si strana nemohla dovolit pokladníka; její pracovníci, kteří vylepovali plakáty, neměli peníze na lepidlo!“

Portréty Hitlera v té době ho ukazují v prostých, často obnošených šatech. Žil ve špinavé špeluňce na Triftstrasse, s opotřebovaným linoleem na podlaze. Jeho jediným vybavení byla postel, polička na knihy, jedno křeslo a provizorní stůl (Hanfstaengl, Ernst „Putzi“, Hitler: Ztracená léta). Frideling, vnučka oblíbeného Hitlerova skladatele Richarda Wagnera, ho popsala jako člověka nosícího „bavorské kožené kraťasy, hrubé krátké vlněné ponožky, červeno-modré kostkované trenky a krátkou modrou vestu, která na jeho kostnaté postavě visela jako pytel“. (Hitler a Stalin: Paralelní životy; Alan Bullock).

Další popis: „v těžkých botách, tmavém obleku a kožené vestě s podivným malým knírkem, opravdu není imponující. Vypadá jako číšník z nádražní restaurace“. (Hanfstaengl, Ernst „Putzi“. Hitler: Ztracená léta).

Hitlerův přístup k práci byl také extrémně nezvyklý: „Každého doháněl k zoufalství, protože nikdo si nikdy nemohl být jistý, jestli se na plánovaném setkání objeví či ne, a bylo nemožné vyrazit z něj rozhodnutí.“

Pfeiffer von Zalomon, budoucí šéf nacistických úderných jednotek, řekl, že když poprvé viděl svého Führera, obecně odmítl se k němu znát, protože byl oblečen jako vandrák: stará vizitka, žluté kožené kalhoty a na zádech batoh. Další popsal Hitlerův oděv v tomto období takto: modrý oblek, fialová košile, hnědá vesta a světle červená kravata. (Joachim C. Fest; Hitler). Asi byste souhlasili, že zjev budoucího Führera byl dosti podivný. Dnes bychom řekli, že jeho manažeři a reklamní agenti by s ním měli spoustu práce. Ale fungovalo to! Dokáže si někdo představit Hitlera v r. 1941 v kraťasech?

Hitler měl velmi střídme osobní výdaje. Na velikonoce 1923 dostal pár marek od Goeringa, aby si zajel na svátky na hory. Později při vzpomínkách na tato léta řekl: „Dlouhou dobu jsem jedl jen tyrolská jablka. Tehdy jsme neskutečně šetřili. Každá marka byla později utracena stranou.“ (Konrad Heiden, Führer).

Jak se říká, žebráci si nemohou vybírat, a to je důvod, proč byli všichni první stoupenci Hitlera idealisté. Protože jejich vůdce nepracoval pro peníze, ale pro myšlenku, a to mu přineslo stejný respekt a obdiv, jako jeho řečnické schopnosti. Kdy se finanční situace nacistů začala zlepšovat? Když to potřebovali nejvíce. Jak můžeme vidět, žádná potřeba

Adolf Hitler ve dvacátých letech

jejich podpory v r. 1921 nebyla, ani na počátku r. 1922. Historici nám neříkají o nacistickém finančním „zázraku“ během tohoto období nic.

Konference v Janově

Od 10. května do 19. května 1922 se sovětské Rusko, tehdy nazývané Ruská sovětská federativní socialistická republika, zúčastnilo mezinárodní konference v italském Janově. V podstatě před „civilizovaným“ světem vystoupilo vedení bolševiků. Hovory se, jako obvykle, vedly o penězích. Západní vlády přišly s obrovskými finančními požadavky, včetně jak válečných, tak předválečných dluhů, s úroky. Navíc požadovaly, aby bolševici vyplatili – s úrokem – všechna aktiva vlády Bílých, která neuhradili (!), jakož i refundace za všechny zahraničním vlastněné podniky, které byly znárodněny. Toto vše se, podle západních

expertů, rovnalo 18 miliardám zlatých rublů.

Samozřejmě, že bolševici si to dovolit nemohli. Roční platby by dosáhly 80% ruského rozpočtu té doby! Celý výpočet byl postaven na tomto: když nebudou schopni platit, bolševici prostě „odevdají“ Rusko a přijmou porobu a řízení předají Entente – tento proces byl smluven za pomoci Kerenského a Lenina — revoluční kolaps Ruského impéria.

Právě tehdy ukázal Vladimír Lenin jednacím partnerům prostředníček! Místo aby bezpodmínečně akceptoval dluhy a finanční otroctví, přišla sovětská delegace bez jakýchkoliv rozpaků s kontražalobou za zahraniční intervenci a blokádu – celkem ve výši 30 miliard zlatých rublů. Po několika dnech ohromení západní diplomaté dostali předloženu mírnější variantu. Bolševici souhlasili s uznáním předválečných dluhů Ruska a byli připraveni nabídnout majitelům aktiv právo na pronájem nebo na obdržení kompenzací za svůj bývalý majetek. Oplátkou Anglie, Francie a Itálie měli uznat sovětskou vládu, poskytnout finanční pomoc, „zapomenout“ na znárodněné firmy a zrušit válečné dluhy a úroky z nich.

Nikdo s vítězi první světové války nemluvil tak bezostyšně. Zatímco se toto vše dělo a západní delegace probíraly bezprecedentní požadavky bolševiků, sovětská delegace učinila krok velkého významu. 16. dubna 1922 v janovském předměstí Rapallo podepsaly RSFSR a Německo permanentní dohodu o vzájemném upuštění od nároků plynoucích z refundací za vojenské a nevojenské ztráty a výdaje. Navíc Německo uznalo znárodnění německého státního a soukromého majetku v RSFSR! Smlouva byla podepsána v noci, tajně, a diplomaté ze zbývajících západních delegací se o ni dozvěděli teprve až poté, co se stala faktem.

To bylo příliš! Leninovo Rusko si dokázalo mazaně omotat Angličany a Francouze kolem prstu. Samozřejmě, že poté nedosáhla janovská konference ničeho. Po svém selhání následoval další pokus, jak přesvědčit bolševiky, aby předali Rusko Západu. Na Haagské konferenci (15-20. června 1922) zastávala sovětská delegace stejný postoj, jako v Janově. Západním mocnostem bylo jasné, že budou muset mluvit s bolševiky vymknuvšími se kontrole jinak. A i v Německu, které tak jasně demonstrovalo svoji nezávislost, potřeboval Západ zavést svůj pořádek. Britská tajná služba neurychlila revoluci v Rusku a Německu proto, aby se tyto země staly takovými přáteli!

Jen dva dny po podepsání Smlouvy z Rapallo, 18. dubna 1922, vlády Entente, Malé Entente/Malé dohody (Jugoslávie, Československo, Rumunsko), jakož i Polsko a Portugalsko poslaly Německu drzou pokárání. V něm obvinily Německo z neloajlnosti ke spojencům, neboť „tajně podepsalo smlouvu s Ruskem, za zády svých kolegů“. Tisk vyváděl. V důsledku toho vůdci německé delegace, J. Wirth a W. Rathenau, navštívili druhý

den sovětskou delegaci a žadonili (!), aby smlouvu anulovala. Panika v německé „svobodné a demokratické“ vládě byla tak velká, že její delegace neustále běhala na britskou misi, volala do Berlína a opět se pokoušela přesvědčit delegaci sovětského Ruska, aby předstírala, že tuto dohodu nikdo nepodepsal! Samozřejmě, že nebyli schopni změnit postoj ruských diplomatů a smlouva byla zachována.

Najednou se potřebná anglosaská aktiva začala v zemi piva a párků aktivovat. Stejně jako žáby ve vysychajícím močálu čekali na svůj čas. Močál vyschl a jak země upadala do letargie, tak čekali. Takže když byla přidána životodárná vláha, objevila se mezi německými politickými stranami bezprecedentní aktivita – obzvláště u těch potřebných – nacistů.

Jak si vybavuji, Smlouva z Rapallo byla podepsána 16. dubna 1922, a čirou náhodou zažila na jaře 1922 nacistická strana „prudký nárůst v počtu svých členů“! Právě v letech 1922-1923 byla v Německu hyperinflace.

Populace se rychle stávala ožebračenou. Přesto měl asi v polovině r. 1922 Adolf Hitler náhle peníze. Celkem hodně peněz. Díky tomu naplánoval stranický kongres v Mnichově na leden 1923. Pět tisíc perfektně (a nově) oblečených příslušníků úderných jednotek mělo pochodovat před svým vůdcem. Zároveň si Hitler pronajal 12 míst pro shromáždění, a najal si orchestry, skupiny lidových tanců a dokonce i slavného komika, aby přilákal veřejnost. Bezprostředně po Rapallo, na jaře 1922, vzrostl prodej Hitlerových novin, Völkische Beobachter, z 8,000 na 17,500 výtisků. Na konci sněmu začaly být tištěny denně. Jakéžto zajímavé „náhody“ ...

Nyní můžeme odpovědět na otázku, proč záhadní zahraniční sponzoři pomáhali mladé nacistické vládě. Němečtí nacionalisté aktivně používali vnější síly k destabilizaci země. Nacisté nebyli sami o sobě nijak zajímaví či cenní, ale jako nástroj k vyvolání vládní krize a odstranění vůdců, které anglosasové nenáviděli, protože se opovážili podepsat dohodu s bolševiky, ano. Výmarská republika byla demokratická a její vláda mohla snadno v případě zhoršení vnitřní politické situace rezignovat. A pokud by nerezignovala, mohla být snadno vyvražděna pomocí nacionalistů. Kdy byla podepsána sovětsko-německá Smlouva z Rapallo? – 16. dubna 1922. A 24. června 1922 zavraždila skupina nacionalistických konspirátorů německého ministra zahraničí Waltera Rathenau, který byl židem. To byla pro všechny německé politiky evidentní lekce: oběť byla stoupcem užších vztahů s Moskvou, ačkoliv postupně, zatímco nespouštěla oči ze Západu.

Později, 14. listopadu 1922, byl německý kancléř Joseph Wirth, který Smlouvu z Rapallo schválil, propuštěn. Wirth si upřímně přál německo-sovětské sblížení, ale byl také stoupcem postupných kroků, neboť se bál reakce „západních mocností na takový projev nezávislosti v německé zahraniční politice“- smrt Waltera Rathenau byla přesvědčivou známkou toho, že jeho obavy nebyly nepodložené.

Jak v Německu rostlo vnitřní napětí, zvyšoval se souběžně s tím vnější tlak na německou vládu. Záminkou bylo zpoždění v reparačních platbách. Ještě před ne tak dávno země Entente na této frontě na Němce nespěchaly, ale náhle to bylo něco jiného. Po zavraždění Rathenau a rezignaci Wirtha přišla ještě přísnější opatření. V lednu 1923 okupovaly francouzské síly německé Porúří – jeho hlavní průmyslovou oblast – aby ovládly přepravní a těžební aktivity. Německá vláda vyzvala své občany, aby zaujali jen pasivní odpor. Ale Francouzi se chovali jako skuteční okupanti. Například stříleli kulomety do demonstrace dělníků v Essenu, kdy jich 13 zabili a přes 30 zranili. Když se na pohřbu obětí ukázalo přes

Walter Rathenau (1867-1922)

půl milionu lidí, francouzský soud odsoudil vlastníka společnosti a osm jeho vedoucích pracovníků k 15 až 20 letům vězení.

Celé Německo v pobouření mávalo pěstmi. V Porúří začaly střety s francouzskými jednotkami a sabotáže, po kterých následovalo více poprav ze strany okupanta. A nacisté pořádali shromáždění převlečení do uniforem extrémních německých patriotů.

Ti, kteří chápou skutečné zdroje Hitlerova financování, nebudou překvapeni, že členové jeho strany se bojů s Francouzi neúčastnili. Naopak, Hitler osobně slíbil, že nakope každého, kdo se opováží aktivně účastnit odporu vůči francouzské okupaci v Porúří, a byly doby, kdy tento slib dodržel, ačkoliv jen o pouhých šest měsíců dříve mluvil o potřebě partyzánské války v případě okupace Porúří!

Vzpružená a posílená pak mohla být nacistická strana snadno použita, stejně jako další nacionalistické skupiny, k destabilizaci vnitřní situace v Německu. Jakážto krutá ironie osudu! Ti, kteří nejhlasitěji křičí sláva Rusku, Německu atd., jsou ve většině případů slepě použiti jako nástroj geopolitických protivníků svých zemí k oslabení a rozložení své domoviny. Jen si připomeňme vznešené, ale krátkozraké Bílé. Protože odmítali samotnou myšlenku „kšeftaření s vlastí“, vůdci hnutí Bílých nakonec prohráli občanskou válku a nechali zemi v rukách bolševiků. Novodobí ruští skinheadi a ultranacionalisté netuší, že pronásledováním „černých“ působí naší zemi velké škody. Nemá to nic společného s image země, ale spíše s vnitřním etnickým násilím v multietnické zemi, které vždy vede k rozkolu, o což se vnější nepřátelé snaží. A podobně i nacistický Hitler, vědomě či nevědomě, hrál do rukou svých francouzských a anglických financovatelů. Nebyl to jeho mytický „separatismus“, a tudíž ani „patriotismus“.